

SYNTIEN ANTEEKSIANTO JA KUOLEMA

Pekka Ervastin esitelmä 9.11.1930

Ecclesian, valittujen seurakunnan eli Kristuksen kirkon tehtäviin kuului myös, niinkuin edellisestä muistamme, synnin ja kuoleman voittaminen. Meidän olisi nyt puhuttava siis ensin synnin voittamisesta kirkon tehtävänä, synnin vastustamisesta, syntiä vastaan taistelemisesta. Kuten jo ennen huomautimme, meidän ei pidä antaa käsitteelle „taistella” väkivaltaista sivuma-kua, se on taistelua, joka on voittamista. Ja niinkuin tiedämme, onkin tätä synnin voittamista tavallaan harrastettu kristillisissä kirkoissa, jos ei protestanttisissa, niin ainakin katolisissa, etenkin roomalaiskatolisissa. Siinähan viitataan nimenomaan Jeesuksen sanoihin: „Kelle te annatte synnit anteeksi, niille ne on anteek-siannettu.” Ja uskotaan, että katolisen kirkon papeilla on sekä oikeus että kyky antaa synnit anteeksi. Ja koko tämä syntien anteeksiantaminen ja -saaminen on tullut, voisimme sanoa, mitä tärkeimmäksi dogmiksi, uskonkappaleeksi kristikunnassa, niin että ei missään uskonossa eikä kulttuurissa ennen tätä kristillistä kulttuuria ole puhuttu niin paljon synnistä ja niin elävästi teroitettu sitä, että ihminen on niin syntinen olento. On nimen-omaan sanottu, että ihminen on synnissä sinnyt ja syntynyt ja siis auttamattomasti syntinen. Jos ei Jumala kirkon avulla anna syntejä anteeksi, niin ihminen on auttamattomasti kadotettu olento.

Tämä on tullut sängen pimeäksi ja mustaksi käsitteeksi kristikunnassa, tämä syntien hirmuisuus, joka ihmistä painaa. Sentähden on luonnollista, että kun me nyt yleensä pohdimme kirkon tehtäviä ja sitä, mitä kirkon todellisuudessa pitäisi olla, että me myöskin tutkimme tätä kysymystä synnistä.

Mikä on synti? Ainakin minun lapsuudessani ja nuoruudes-sani opetettiin koulussa kristillisessä dogmatiikassa eli us-konopissa, että ihminen ensin luotiin synnittömäksi, Jumalan

kuva asui ihmisessä ja ihminen asui paradiisissa ja oli vapaa. Ihminen saattoi vapaasti valita, tahtoiko hän nousta Jumalaa vastaan, tai totella Jumalaa. Helppo olisi ihmisen ollut totella Jumalaa. Niin ei kuitenkaan käynyt. Ihminen tarvitsisi kasvatus- ta, ennenkuin hän voi täyttää Jumalan tahtoa, sentähden hän joutui kiusauksen alaiseksi näkymättömästä maailmasta päin. Paha henki ilmestyi käärmeen muodossa, sillä eläin oli ihmisille niin läheinen, ja tämä käärme herätti ihmisessä epäilystä Jumalaa vastaan: „Ei suinkaan Jumala ole niin tarkoittanut: jos te syötte tästä puusta, silloin te tulette tietämään, eikä se voi olla Jumalaa vastaan, ei Hän ole tarkoittanut, että sokeasti tottelette Häntä.” Ja niin ihminen lankesi, hän ei pitänyt kiinni Jumalan tahdosta, vaan lankesi. Ja mikä on ollut lankeemuksen seuraus? Viitataan Paavalin sanoihin: „Yhden ihmisen kautta tuli synti maailmaan” – ja sanotaan siis, että koko ihmiskunta on yhden ihmisen kautta turmeltunut ja auttamattomasti kadotettu. Ja se on perisynti. Vielä saimme kuulla koulun penkillä, että tämän syntiinlankeemuksen seurauksena oli, että ihmiskunta ajettiin ulos paradiisista, ja mies on työn kirouksen alainen; hänen täytyy tehdä työtä otsansa hiessä, ja nainen on saanut osakseen kärsimyksen ja miehestä riippuvaisuuden.

Näin opetettiin meille protestanttisessa koulussa. Nykyajan ihmisistä tuntuu hirmuisen vanhanaikaiselta ja pimeältä tuo melkein pirullinen eroitus miehen ja naisen välillä: miehelle ei ole annettu mitään muuta kärsimystä, kuin mikä johtuu hänen työstään. Vaimon täytyy häntä totella ja kärsiä koko hänen ilkeytensä ja hermostuneisuuttaan. Se on sillä tavalla määrätty. Nykyajan ihmisten mielestä tämä itse tuomitsee itsensä. Mutta meidän ei tarvitse siitä pitää kiinni, vaan pidämme kiinni siitä, että protestanttisen kirkon mukaan ihminen on syntinen olento syntiinlankeemuksen kautta.

Roomalaiskatolinen kirkko taas opettaa, että on olemassa seitsemän kuolemansyntiä. Ja mitkä nämä seitsemän kuolemansyntiä ovat? Ne ovat: ylpeys, ahneus, epäsiiveellisyys, kateus,

ylensyöminen ja -juominen, vihastuminen ja laiskuus. Niinkuin tiedämme, niin katolinen kirkko lisää erään seikan, jota meidän lutherilainen kirkkomme ei painosta; se sanoo nimenomaan: ei riitä se, että ihminen koettaa taistella syntiä vastaan ja voittaa itsensä synnin, vaan hänen täytyy myös pyrkiä hyveeseen, täydellisyyteen. Hänen täytyy hankkia itselleen hyveitä syntien tilalle, siis hänen omat hyvät työnsä ovat tärkeät. Katolinen kirkko on näin pysynyt enemmän alkuperäisen tiedon kannalla, sillä kun protestanttisessa kirkossa on selitetty; hyvillä töillä ei ole arvoa – niin on otettu maa pois ihmisen jalkojen alta, hänelle ei jäänyt muuta, kuin negatiivinen taistelu omaa pahuuttaan vastaan. Ja kun se tuntuu toivottomalta, niin koko elämäkäsitys tulee synkäksi. Joskin katolisessa kirkossa puhutaan, että ihmisen täytyy taistella syntejään vastaan ja voittaa ne, niin samalla on annettu arvoa ihmisen siveellisille pyrkimyksille: tee jotakin hyvää elämässä, Jumala pitää siitä, kun yrität jotakin elämässä. Ei ole aivan yhdentekevää, mitä elämässä teet ja toimit, päinvastoin tee ja suorita jotakin hyvää.

Sentähden meidän täytyy sanoa, että katolisessa kirkossamme luultavasti olemme nähneet kristillisen historian aikana jalompia ja ihanampia kristillisiä luonteita, kuin protestanttisessa kirkossa. Ovathan protestanttiset kirkot nuoria emäkirkkoon verrattuna, ne eivät ole jaksaneet synnyttää oikein suuria, merkillisen pyhiä olentoja vielä, niinkuin katolisessa kirkossa on ollut. Se paljon riippuu siitä, että protestanttinen kirkko on kieltänyt positiivisen pyrkimyksen merkityksen. Ei ole ihme, että katolilaiset sanovat keskenään: koko tämä protestanttinen homma oli sitä, etteivät Luther ja muut hyväksyneet sitä, että monet asiat olivat kuolemansyntejä, vaan sanoivat, ettei kuolemansyntiä ollut se, että ihminen söi ja joi ja oli iloinen, eikä se, että ihminen elää avioliitossa ja sillä tavalla hoitaa sukupuolielämänsä. Sentähden he jättivät katolisen kirkon, sillä he tahtoivat virallisesti saada tunnustetuksi, etteivät ne synnit, mitä he pitivät suuressa arvossa omassa elämässään, olleet kuolemansyntejä.

Näin katolilaiset sanovat, ja vaikka se on vähän ilkeämielinen huomautus heidän puoleltaan, niin ehkä siihen on syytäkin. Ei tämä merkitse, ettei katolisella papistolla olisi ollut kuolemansyntejä paljon enemmän kuin protestanttisessa papistossa. Joskin katolinen papisto yritti elää selibaatissa, niin se toiselta puolen lankesi kuolemansynteihin suuremmalla alttiudella ja helppoudella kuin protestanttinen papisto. Luther ja muut, jotka menivät pois katolisesta kirkosta, nousivat kapinaan sitä vastaan, että katolinen kirkko paavista lähtien oli kuin suuri Sodoma ja Gomorra. Sentähden me historiallisesti hyvin ymmärrämme Lutherin uskonpuhdistuksen ja muut uskonpuhdistukset niihin aikoihin, mutta me emme voi olla myös tunnustamatta sitä, että kun tuo uskonpuhdistus tapahtui, niin monen uskonkappaleen suhteen kävi niin, että lapsi heitettiin pois kylpyveden kanssa. Niinkuin tapahtui tuonkin opin suhteen, että ihmisen omilla siveellisillä pyrkimyksillä on arvoa. Se, että protestanttinen kirkko kielsi sen, oli sen puolelta hirmuinen erehdys.

Jos me nyt muistelemme, millä tavalla katolisessa kirkossa yleensä ymmärrettiin tuo syntien anteeksiantaminen ja -saaminen, niin me tiedämme, että se tapahtui ja tapahtuu useimmiten yksinomaan sillä tavalla synninpäästössä, että pappi kuuntelee uskovaisen rippiä, ja sitten hän antaa synnit anteeksi, määräten ehkä joitakin pieniä rukoustehtäviä tai maksuja suoritettaviksi. Tuohan on vienyt hirmuisiin epäkohtiin, ja me muistamme, että uskonpuhdistus tapahtui juuri sen nojalla, että syntien anteeksiantoa myytiin. Rooman paavin agentit matkustivat ympäri synninpäästöä kaupitellen, pienet synnit maksoivat vähemmän ja suuret enemmän, ja edeltäkäsini myös voi ostaa syntejä anteeksi: minä ajattelen murhata jonkun ihmisen ja ostan sen edeltäkäsini anteeksi. Mutta onhan protestanttisessakin kirkossa hieman tätä syntien anteeksiantamista. Kun ihminen on kuolemaisillaan, silloin hänet ripitetään, hänelle annetaan viimeinen ehtoollinen, ja pappi antaa hänelle silloin synnit anteeksi, että hän voi kuolla rauhassa. Ja onhan ehtoollissakra-

mentti jonkunlainen sovitus syntien anteeksiantamisesta. Mutta ei protestanttisessa kirkossa niin selvästi ole harjoitettu sitä kuin katolisessa kirkossa.

Nyt me silloin kysymme: ovatko nämä kaikki hassutuksia, vai onko niissä jotakin takana? Onko Jeesus tarkoittanut jotakin todellista, kun hän sanoi: „Mitä te sidotte täällä, se on sidottu taivaassa.” Ja kuinka oli ensimmäisessä eklesiassa? Annettiinko siellä synnit anteeksi? Mitä se kaikki oli? Tämähän on erinomaisten tärkeää, se joko antaa tukea kirkolle tai se selittää, mitä siinä on takana, vai onko se tuulesta temmattu. Ja kun koetamme asettua ensimmäisen ecclesian kannalle ja koetamme ymmärtää, mitä Jeesus itse tarkoitti, niin meille paljastuu jokin aivan luonnollinen ja samalla hämmästyttävä asia. Meidän ei tarvitse syventyä kysymykseen synnistä ja sen alkuperästä. Mehän muistamme, että ihminen on kehittyvä olento, me olemme ennen olleet eläinkunnassa. Ja meillä on eläin siitä mukana vielä. On luonnollista, että ihminen on itseks, sillä hänen tajuntansa on rajoittunut muotoon, joka ei ole ilman muuta, mutta joka haluaa olla olemassa ja pakoittaa hänet olemaan itseks. Tämä kuuluu eläimelliseen elämään itseensä. Meidän täytyy nyt vain kiinnittää huomiomme siihen, että me olemme ihmisiä, ei eläimiä enää. Ja se merkitsee, että me todella olemme kutsutut nousemaan itsekkyyden eläimellisyyden yläpuolelle. Me nimitämme sitä täällä kristikunnassa synniksi; meidän itsekkyytemme ja eläimelliset himomme muodostuvat syntisyyden. Me teemme syntiä, kun annamme valtaa eläimellisille haluilla. Ja että me ihmisinä olemme kutsutut voittamaan sen, sitä eivät kaikki ihmiset tajua vielä. Ja se on verraten pitkä taival.

Mutta nyt, kun me emme asu yksin maailmassa, vaan kun meitä on täällä tuhansia ja miljoonia yhdessä, niin meidän itsekkyytemme ja eläimellisyytemme ei vie ainoastaan jonkinlaiseen syntiin itse elämää, Jumalaa vastaan, ei siihen, että olen tehnyt jotain väärin, haluan sitä, mikä Jumalan, elämän edessä on väärin. Meidän pahuutemme ei ole ainoastaan siinä, vaan

sentähden, että meitä on monta yhdessä, meidän itsekkyytemme ja eläimellisyytemme vie meidät ristiriitoihin toisten kanssa. Minä suutun kauheasti, puhun rumia sanoja toiselle ihmiselle, annan häntä korvalle tai tapan hänet. Tai tämmöisissä yhteiskunnissa, jommoisia meillä on viidennen juurirodun aikana ja joissa meillä on jonkinlainen järjestys, määrätty omistusoikeus, minä itsekkyydessäni menen ja varastan toiselta. Tämähän ei ole vääryyttä Jumalan, elämän edessä, vaan se on vienyt meidät pahoihin tekoihin toisten suhteen, me olemme keskenämme pahoja ja itsekkäitä. Jos olisimme ihmisiä, niin kaikki olisivat erinomaisen veljellisiä ja auttavaisia toisilleen, vaikka olisi tuhat ihmistä yhdessä. Mutta kun meissä on itsekkyyttä ja eläimellisyyttä, niin me joudumme ristiriitoihin, ja siitä syntyy äärettömästi onnettomuutta maailmaan.

Nyt meidän on välttämättä tehtävä ero synnin ja synnin välillä. Synnissä on kaksi puolta: toinen puoli on se, että teemme pahaa toisille, toinen on se, että me teemme, ollessamme pahoja ja itsekkäitä, pahaa omaa olemustamme kohtaan, elämää, Jumalaa kohtaan. Koska me olemme ihmisiä, pitäisi meidän olla itsemme herroja, ja kun me emme ole sitä, rikomme ihmisyyden lakia vastaan. Ja se on meidän velkataakkamme elämän, Jumalan edessä. Tätä kahta lajia on meidän syntisyytemme.

Mikä siis on Jeesuksen oppi, ja kuinka ensimmäinen ecclesia yritti sovittaa nämä asiat, poistaa synnit maailmasta ja antaa synnit anteeksi? Muistakaamme silloin, että Jeesus nimenomaan opetti: „Antakaa toisillenne synnit anteeksi, antakaa anteeksi niille, jotka ovat teitä vastaan rikkoneet.” Niin Jeesus opetti meitä mietiskelemään ja rukoilemaan, sillä minkäänlaisesta muusta anteeksiannosta ei ollut kysymystä. Ei Isä voi antaa meille anteeksi, meidän täytyy antaa toisillemme anteeksi, meidän on ensin toistemme kanssa sovittava.

Nyt nuo sanat „antaa synnit anteeksi” kreikankielellä *afjemi*, ja se merkitsee: ajaa pois. „Antaa anteeksi” on kuvaannollinen merkitys, joka on antanut aiheita moniin väärinkäsityksiin.

Kuinka siis Jeesuksen mukaan synnit ajetaan pois? Sillä tavalla, että tunnustamme ja pyydämme anteeksi siltä, jota vastaan olemme rikkoneet; ja hän ajaa synnit pois. Se on hyvin yksinkertainen, mutta samalla monen mielestä nolo tapa. „Minäkö menisin ja pyytäisin anteeksi! Kukaties toinen ei antaisikaan. Minä nöyrytyisin, mutta hänen sydämensä on kova, eikä hän antaisi anteeksi.” Mutta tällaisia ajatuksia ei saa tulla mieleen. Kun Jeesus näin puhuu, hän puhuu opetuslapsille, niille, jotka tahtovat seurata häntä: „Teidän elämänlakinne on: teidän täytyy pyytää anteeksi, tunnustaa ja pyytää anteeksi, silloin te saatte anteeksi.” Ja muistakaamme, kuinka ankaraa oli Jeesuksen ja Johannes Kastajan aikana. Joku virkamies tuli ja kuunteli Johannes Kastajan puhetta, ja hänen sydämessään tapahtui parannus: „Minähän olen pettänyt leskiä ja ottanut tullissa liian paljon maksuja.” Sillä tavalla tapahtui Johannes Kastajan saarnatessa, ihmiset joutuivat katumukseen ja he menivät ja antoivat heti pois, mitä olivat ryöstäneet ja kiskoneet. Se siis oli aivan todellinen asia. Syntien anteeksisaaminen riippui siitä, että pyysi synnit anteeksi. Ja millä tavalla voi pyytää synnit anteeksi, muuten kuin koettamalla sovittaa ne. Anteeksipyytäminen ei saa olla tyhjää sananhelinää, vaan siinä täytyy olla tekoja mukana. Sentähden Jeesuksen seuraajien kesken poistetaan synnit elämästä sillä tavalla, että ne tunnustetaan, pyydetään anteeksi ja saadaan anteeksi. Ja silloin tulee vaikeaksi tehdä uudestaan samaa syntiä. Jos sen on tunnustanut ja saanut anteeksi, niin se synti on kadottanut makunsa, sillä ei ole viehätystä enää. Sentähden oli äärettömän käytännöllinen asia tuo neuvo: „Ennenkuin olette pyytännyt riitaveljeltänne anteeksi, ette voi astua Jumalan eteen ja lyödä rintoihinne. Sopikaa ensin riitaveljenne kanssa, se on se uhri, jota Jumala pyytää, sen lahjan Jumala pyytää sinun laskemaan alttarille. Kun se on tapahtunut ja elätte keskenänne täydessä sovussa, sitten voi syntyä suhteita näkymättömään maailmaan päin.” „Kuinka se voisi rakastaa Jumalaa, jota

hän ei näe, joka ei rakasta veljeään, jonka hän näkee?”, sanoo apostoli Jakob.

Kun ajattelemme kristikunnan tilaa, ymmärrämme, kuinka vähän tätä asiaa on ymmärretty. Tietysti mitään todellista kristikuntaa ei ole. On vain pakanamaailma ja sitten ne harvat valitut, jotka muodostavat ecclesian, ja ecclesiaa ei ole nykyään olemassa. Sentähden meillä ei ole mitään tietoa Mestarin seuraamisesta, siitä, millä tavalla kristittyjen tulisi yhdessä elää. Luonnollisesti meillä ei ole mitään tietoa niistä asioista. Mutta Jeesus sanoo: „Kun te tällä tavalla annatte synnit anteeksi toisillenne, niin ne synnit on ajettu pois, ja se merkitsee, ettei niistä tule karmaa.” Kaikki tekomme ovat omiansa synnyttämään seurauksia: jos niitä ei ole tyhjennetty tässä elämässä, niin ne odottavat ensi elämän kynnyksellä, ne odottavat meitä vanhana karmana. Sentähden Jeesus sanoo: „Te pääsette karmasta, jota myös Vanhassa Testamentissa nimitetään Jumalan vihaksi, te pääsette kärsimyksen välttämättömyydestä, jos pyydätte ja annatte anteeksi.”

Se on aivan yksinkertainen asia. Jos olen kymmenen markkaa velkaa, niin olen sen velkaa, kunnes maksan sen. Ja jos minulla ei ole maksaa sitä, niin on ainoa keino se, että menen velkojani luo ja sanon: „Minulla ei ole nyt sitä maksaa, anna se toistaiseksi minulle anteeksi. Silloin hän sanoo: „Kun olet niin avomielinen, pidä se, et tarvitse sitä maksaa.” Mutta tietysti se ihminen, joka on velkaa, tahtoo maksaa sen velkansa, jos ei tässä elämässä, niin toisessa sitten. Silloin hän tuntee sisässään, että hänen täytyy auttaa jotain ihmistä. Ei ole sanottu, että se on sama ihminen, eikä se ole välttämätöntäkään. Silloin se on vanhan velan maksamista, vaikka se tulee toiselle ihmiselle. Karma vaikeassa merkityksessä, joka on kärsimystä, on vältettävissä, kun tässä elämässä muutamme, kadumme, pyydämme anteeksi ja saamme anteeksi. Se häipyä mitättömyyteen, jos totuus ja rakkaus tulee meidän välillemme.

Mutta sitten tuo toinen kysymys. Ja siinä Jeesuskin sanoo erään sanan, jota on kovasti pohdittu. „Kaikki annetaan teille anteeksi, synti Poikaakin vastaan, mutta syntiä Pyhää Henkeä vastaan ei voida antaa anteeksi.” Poika on rakkaus, siis nekin synnit, jotka teemme veljesrakkautta vastaan, annetaan anteeksi. Minä olen ollut kova, tyly, ilkeä ja paha toista ihmistä kohtaan, ja hän antaa minulle anteeksi, kun pyydän sitä. Mutta on olemassa synti, jota ei anneta anteeksi, ei tässä eikä tulevassa, kuolemanjälkeisessä elämässä, ja se on synti Pyhää Henkeä vastaan. On kovasti pohdittu, mitä se mahtaa olla. Ja mikä sen seurauksena on silloin? Sen seurauksena meidän teologisen käsityksemme mukaan on iankaikkinen kadotus. Katolinen kirkko selittää, että on kuudenlaista syntiä Pyhä Henkeä vastaan, ja protestanttinen kirkko taas omalla tavallaan. Ne ovat niin pelästyneet tätä syntiä ja ikuista kadotusta, etteivät ole huomanneet, kuinka tämä asia on aivan yksinkertaisesti selitettävissä.

Ensin, mitä merkitsee se, ettei jotain syntiä anneta anteeksi, siis toisin sanoen, ettei sitä voida ajaa pois, poistaa? Se merkitsee tietysti, että sillä synnillä on luonnolliset, karmalliset seurauksensa. Karmalliset seuraukset ovat välttämättömiä, niitä ei voi saada pois. Se synti siis kantaa karmaa, seurauksia, joita seurauksia me emme mitenkään saata ennakoita välttää. Mikä on se synti Pyhää Henkeä vastaan, jota ei voi ajaa pois ilman muuta, ei pyytämällä, vaan joka kantaa seurauksia? Tämä selviää meille, kun ymmärrämme sanan: „Te olette Pyhän Hengen temppeleitä.” Me ihmiset olemme siis temppeleitä, ja Pyhän Hengen pitäisi asua meissä, totuuden hengen, vilpittömyyden, rehellisyyden hengen. Ja mikäli se ei asu meissä, mikäli me emme anna itsessämme sijaa Pyhälle Hengelle, mikäli me teemme syntiä sitä vastaan. Siis toisin sanoen tässä on juuri kysymys tuosta toisesta synnin lajista, siitä synnistä, joka on meidän syntisessä, huonossa, epätäydellisessä suhteessamme Jumalaan, elämään, meihin itseemme, koska Pyhä Henki on meissä, koska olemme Pyhän Hengen temppeleitä. Jos me emme ole niin metafysiikkaisia, että osaamme

käsittää, mikä Jumala on, niin voimme käsittää, että kaiken hyvän mittapuun täytyy olla meissä itsessämme. Jos sitä vastaan rikomme, silloin olemme syntiä tehneet Pyhää Henkeä vastaan. Jos teemme syntiä itseämme vastaan, silloin teemme syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Kuka voi antaa anteeksi? En voi toiselta pyytää anteeksi sitä, kun olen ollut itselleni epärehellinen. Taas, jos käytän omaa ruumistani väärin, silloin teen syntiä itseäni vastaan ja siis Pyhää Henkeä vastaan. Ja sitä ei voida antaa anteeksi, joka merkitsee, että sillä on seurauksensa ja minun täytyy kantaa seuraukset siitä.

Toinen ei voi puhaltaa niitä pois, vaan niinkuin minä ajattelen, tunnen, menettelen ja teen, niin minä olen, ja sillä minä juuri luon tulevaisuuteni. Sitä ei voi pyyhkiä pois, ei ole sitä Jumalaa, joka voi sen pyyhkiä pois. Ei kukaan Jumala voi muuttaa minun omia pahoja taipumuksiani tai sitä, että annan valtaa niille taipumuksille, olen itsekäs ja eläimellinen ja olen tietoinen siitä. Ei mikään Jumala voi puhaltaa sitä pois. Afjemi merkitsee juuri „lähettää pois”. Ei mikään Jumala voi lähettää sitä pois, vaan minun täytyy kantaa seuraukset siitä, kunnes itse muutun. Onhan ihmisiä, joilla on joku määrätty halu tai himo, on esimerkiksi sellaisia, jotka rakastavat juopottelua. Ne ihmiset ovat silloin tuon oman halunsa orjia, ja mikäli se halu asuu heidän omassa tajunnassaan, sitä ei voi pyyhkäistä pois, heidän täytyy itse se voittaa, ja jos he eivät tee sitä, he saavat kantaa seuraukset. Tietysti voimme auttaa toista ihmistä sillä, että puhumme puhtaasta, kauniista elämästä, otamme häntä kädestä ja koetamme tukea häntä hänen taistelussaan. Jos me esimerkiksi hypnotismilla suggeroimme pois sen pahan taipumuksen, niin kukaties hänellä on siitä apua ja hän voi olla kiitollinen siitä, mutta ei hän ole silti päässyt siitä, se odottaa häntä joko tässä tai tulevassa elämässä, se on hänen ulkopuolellaan ja odottaa. Hänen täytyy itsensä se voittaa. Mikä meissä itsessämme on, se tulee meidän itse ajaa pois. Se on syntiä Pyhää Henkeä vastaan, sitä ei voi toinen antaa anteeksi, meidän täytyy itse ajaa se pois.

Kirkon tehtävä, kun sitä ajattelemme, ecclesian, valittujen tehtävä on tässä suhteessa auttaa toisia ihmisiä, ensin auttaa opettamalla, mitä synti on ja miten ihminen voi taistella syntiä vastaan ja voittaa sen, ja toiseksi auttamalla, tukemalla ystävänä. Jos minä olen kovasti suuren tuskan vallassa, olen tehnyt jotakin ja olen hirmuisessa sieluntuskassa ja jos menen silloin ihmisen luo, joka kuuluu todelliseen ecclesiaan, joka on viisas ja ihmistuntija, nöyrä ja paljon voittanut, niin minä saan kertoa hänelle tuskani ja hänen ei tarvitse paljon puhua; ehkä hän jotakin sanoo, mutta hänen läsnäolonsa vaikuttaa minuun rauhoittavasti; ja jos hän laskee kätensä minun päälleni tai ottaa käteni omaansa, niin tunnen, kuinka saan uutta voimaa, uutta uskoa, voimaa yrittää uutta jaloa elämää. Hän on tehnyt sen, jota opetuslapsikin pyysi sanoessaan: „Auta minun uskoani.” Jeesuskin tahtoi auttaa sitä uskoa. Sillä tavalla sekä näkymätön että näkyvä ecclesia voi auttaa meitä. Nämä meidän viisaat ystävämme, jotka voivat meitä auttaa, eivät asu ainoastaan tässä näkyväisessä maailmassa, vaan myös näkymättömässä. Ihminen on kovassa tuskassa, synnintunnossa, katumuksessa. Hän kääntyy silloin näkymättömän maailman puoleen, Jumalan puoleen, niinkuin hän sanoo. Silloin voi olla joku viisas ystävä näkymättömässä maailmassa, joka pitää häntä sylissänsä, laskee kätensä hänen pänsä päälle, ja hän tulee lohdutetuksi.

Sillä tavalla voivat valitut auttaa. Ja se on ollut kirkon tehtävänä, se on annettu kirkolle tehtäväksi alusta lähtien, että kirkon kaikki jäsenet, kaikki ecclesian valitut jäsenet kulkisivat enkeleinä maailmassa. Heidän tehtävänä on olla enkeleinä ihmisten kesken, totuuden sanansaattajina. He ovat siis ihmisiä ihmisten kesken. Toiset ihmiset ovat eläimellisyyden, itsekkyyden vallassa, mutta valitut, jotka kuuluvat ecclesiaan, kulkevat enkeleinä ihmisten kesken. He auttavat, nostavat, lohduttavat.

Tämä on nyt tuo suuri kysymys synnistä, joka on aiheuttanut niin paljon kärsimystä maailmassa. Se on äärettömän yksinkertainen kysymys, tämä kysymys synnistä, mutta tietysti se ei sitten

käytännössä ole yhtä yksinkertainen. Se vaatii meiltä jotain voimaa, se vaatii meiltä uskoa, toivoa, rakkautta. Mutta niinkuin sanotaan evankeliumissa se, mikä ihmiselle on mahdotonta, se on Jumalalle mahdollista. Jumalalle on kaikki mahdollista. Se merkitsee siis, ettei se ole mahdollista eläimelliselle, itsekkäälle ihmiselle, vaan sille Elämälle, jonka jäseniä eli poikia me olemme hengessämme, todellisuudessa. Sille elämälle on kaikki mahdollista.

Läheisesti tähän kysymykseen synnistä liittyy kysymys kuolemasta. Ja tämä kysymys kuolemasta, kuoleman voittamisesta, voisi tietysti viedä hyvinkin pitkiin selityksiin, pohtimisiin, mutta me voimme lyhyestikin siitä jotain mainita. Millä tavalla tulee ecclesian, valittujen, voittaa kuolema? Se tapahtuu kahdella tavalla, ensin sillä tavalla, että he kuollessaan tässä nyt jo pois omasta itsekkyydestään ja tietämättömydestään, omasta eläimellisyydestään, muodostuvat henkiolennoiksi, siksi mitä he itse asiassa ovat. Ruumiillinen, persoonallinen ihminen on henkiolento ainoastaan siinä taustassa, mutta kun hän eläimellisyydestä kuolee pois ja kulkee sillä tiellä, minkä Jeesus on esittänyt, niin hän tulee henkiolennoksi; hän ei ole tavallinen itsekäs ihminen, vaikka hän on puettu aineelliseen muotoon. Ja se että hän on henkiolento, se merkitsee, että hän tulee tietoiseksi kansalaiseksi toisessa maailmassa. Niinkuin me näkyväisen ruumiin puolesta olemme tietoisia näkyväisessä maailmassa, niin hän henkensä puolesta on tietoinen hengenmaailmassa. Hän on siis kuollut, vaikka hän elää, ja hän on jäsenenä kuoleman maailmassa, ja hän voi auttaa niitä, jotka vielä kuolevat.

Sitten on toinen kuoleman voittaminen, se että ihminen, kun hän kulkee Mestarin jäljessä ja kun hän yhä enemmän kirkastuu tässä henkiolemuksessaan, tulee siihen psyykkiseen tilaan – sanon psyykkiseksi tilaksi, kun ajattelen tätä näkyväistä maailmaa – siihen tilaan, jota nimitetään ikuisiksi elämäksi. Ikuisiksi autuudeksi, nirvanaksi, taoksi, miten eri uskonnoissa sitä on sanottu. Hän tulee siihen ikuisen elämään, jolloin koko tämä

elämä elämän näyttämöllä monine rasituksineen on hänelle jotakin ulkonaista, itsessään hän elää sisäistä elämää, ikuista elämää, ja se ei ole ainoastaan sitä, että se kestää läpi kaikkien ruumistusten, vaan että se on aivan toisenlainen elämä, se on keskitettyä elämää, intensiivistä elämää, elämää jossakin voimassa, jossakin veljeydessä, rakkaudessa, josta meillä persoonallisina olentoina ei ole tietoa. Ikuinen elämä on kvalitatiivisesti toisenlainen kuin ajallinen elämä. Ja silloin ihminen on alkanut voittaa kuolemaa, kun hän siihen tulee. Vasta silloin hän on lopullisesti kuoleman voittanut, kun hän on kuin Kristus luonut itselleen kuolemattoman verhon. Ennen sitä hän on kuoleman voittanut sillä tavalla, että hän on astunut sille tielle, joka vie kuolemattomuuteen.